

С. П. Павлов

ЗОРНИЦА.

ЕВАНГЕЛСКО ПЕРИОДИЧЕСКО СПИСАНИЕ.

ГОД. 4.

ЦАРИГРАДЪ, АВГУСТЪ 1868.

БРОЙ 8.

БЕЗВѢРІЕ-ТО.

(Продълженіе отъ брой 7-й).

Млади-тъ ни отъ години на години ся образувать и побуждаеми отъ ненасыщаема-тъ си жедность къмъ ученіе, ревностно приѣжавать на всякако ученіе, можемъ да речемъ, и къмъ добро-то и къмъ зло-то. Придобивать различни языцы, които имъ ставать ключове съ които да отвариатъ богатъ-тъ и пълны-тъ онѣзи съкровища на наукъ-тъ, на искусство-то, и на поезіѣ-тъ, но между тѣзи богатства и тѣзи полезны науки намѣрватъ ся и страшны и погубителны прѣлесты и заблужденія. Между зеленъ-тъ трѣва, благоуханны-тъ цвѣты, и многоцѣнны-тъ каменіе на една богатъ и пространнъ литературъ въвирать ся и зми отровны които оскверняватъ и ожигатъ небрѣжливый-тъ или непрѣдуготовленый-тъ читателъ.

Въ това не говоримъ противъ изучаваніе-то на други языцы. Желали быхмы щото всички-тъ млади Българи и Българки да знаѣтъ освѣтъ отечественнъ-тъ си книжевнось поне три-тъ най главны Европейскы языцы; сир. Френскы, Английскы и Нѣмскы, за да ся ползуютъ отъ богатъ-тъ съкровища въ тѣхны-тъ книжинны, но искамы да изложимъ важность-тъ на едно нравственно прѣдуготовленіе и едно домашно възпитаніе за да знаѣтъ да избиратъ що да четатъ измежду многочисленны-тъ книги които ще намиратъ въ свѣтъ-тъ. Отъ млади-тъ нв, за примѣръ, които познаватъ Френскый азыкъ, малцина ще бѣдѣтъ които не сѣ чели списанія-та на Волтера, Пей-

на, Руссо и други тѣхны подражатели, извѣстны противници на вѣрѣ-тъ. Всякой знае страшнъ-тъ силъ съ който хитроизмыслены-тъ онѣзи доказательства нападатъ вѣрѣхъ умъ-тъ на младий-тъ читателъ който първъ цѣтъ ги чете. А когато младецъ-тъ не е чулъ нито отъ майкѣ си, нито отъ бащѣ си, нито пакъ отъ учитель-тъ си или отъ духовный-тъ си пастыръ, нито е видѣлъ въ свой-тъ си языкъ написаны нѣкои здравы, логически и разумны доказательства за Христіанскъ-тъ Вѣрѣ, какво можемъ да ся надѣемъ? Съ каквъ силъ ще ся отърве той отъ безвѣріе-то? Не е ли една страшна отговорность която надлежи на всякой родителъ, или учитель, а особно и на всяко духовно лице, да въоръжаватъ млади-тъ съ таквызи здравы и Богоданны оръжія и съ "духовный мечъ, Слово-то Божіе," за да могатъ да противостоятъ на таквызи нападенія? Стрѣлы-тъ на тѣзи нападатели не ся отблъснувать чрѣзъ люты анатемы нито чрѣзъ грѣмогласны оплакванія или заплашванія, но чрѣзъ силъ-тъ на убѣдителны доказательства почерпаны отъ непогрѣшимо-то Слово Божіе и отъ здравый-тъ чловѣческый разумъ. Блаженъ е онзи младецъ на когото е Богъ далъ една богобоязлива майкѣ, която сама е оцѣнявала, и сама е опитала съ една личнъ опытность за себе си живъ-тъ вѣрѣ Христовъ, и е могла да посѣва въ крѣпкый-тъ умъ на чедо-то си онѣзи здравы начала и онѣзи совѣстны убѣжденія които сѣ основа-та на Христіанскый-тъ характеръ.

Но не само че младежи-тъ не сѣ сна-

бдени съ пужды-тъ доказателства съ които да опровергаватъ противници-тъ на вѣрж-тъ Христовѣ, но въ онова учение, въ онѣзи наредбы и въ онѣзи обичаи въ които сж отхранени, мнозина, като стигатъ на възраст да разсжждатъ здра-восмысленно за себе си, намѣрватъ доста много суевѣрія които не могатъ да търпятъ испить-тъ на здравый-тъ разумъ. А като сж были научени да гледатъ тѣзи обичаи и наредбы като нераздѣлимы отъ сжщо-то Християнство, и оногизи който ги не варди цѣли и непарушени че не е Християнина, не различаватъ лъжовно-то и челоѣческо-то отъ истинско-то и Божіе-то, но отхвърлятъ изведнжъ всичко, и добро-то наедно съсъ зло-то.

Богъ на истинж-тъ който ни е дарилъ съ уметвенн-тъ ни способности не може да бжде противенъ на себе си и неговя-тъ откровения трѣбва да бждатъ съгласны. Той който е написалъ вѣчны-тъ истинны на свое-то съществуваніе въ ка-мѣнїе-тъ и въ вктрешности-тъ на земїж-тъ, той е пакъ който е открилъ намъ пъть-тъ къмъ блаженство и вѣченъ жи-ва-та и добръ основана-та вѣра не ся бонито отъ испитаніе нито отъ сравненіе съ физическы-тъ или други науки, защото познава че всяка здрава и истинска наука трѣбва да е истина, а истина-та е отъ Бога, а пакъ вѣра-та ни ако не е осно-вана врѣхъ вѣчж-тъ истинж Божїж, то тази вѣра не е такважъ на който чело-вѣкъ да ся увѣри въ смъртний-тъ часъ.

Призоваваме всички които усѣщатъ тежкж-тъ отвѣтственность на положеніе-то си, и оцѣниватъ опасность-тъ на без-вѣріе-то, да съдѣйствуватъ за вкорени-ваніе-то въ сѣрдца-та на млади-тъ едно-твърдо упованіе и увѣреніе въ Християн-скж-тъ религїж. Да ги поучаваме не само въ думы-тъ си но и съ по силнїж-тъ прижѣръ на дѣла-та си, да проумѣ-ватъ въ какво ся съетон религїя-та, отъ кого е, и за какво е, и тогажъ съ едно дѣлбоко убѣжденіе да їж прїемжтъ, да їж държатъ и да їж защищаватъ, защото е отъ Бога, и е истина и е права, и е не-обходимо пужда за всякого челоѣка.

•Стойте, прочее, прѣисани съ истинж — Облечени въ брониж-тъ на правда-тъ, и возж-тъ ни да бждатъ обути въ приготвенїе за бжжжїстїе на мъръ, а врѣхъ всичко гвѣте шїтж-тъ на гѣрж-тъ. (Ефес. 6; 14).

ДУМА-ТА ВѢРВАЙ.

“Неученъ съмъ и много простъ,” рече единъ старецъ, но отъ петнаесетъ години на самъ учїж отъ Евангелїе-то и сега мога малко много да прочитамъ. Дѣлгы-тъ мога малко много да считамъ, но думы не мога твърдѣ да считамъ, но тѣзи думж “вѣрвай” познавахъ твърдѣ добръ, защото е много важна една дума; чрѣзъ неїж е пакъ-тъ къмъ Исуса, чрѣзъ когото и быва спасеніе. Той казва, Елате при мене, и азъ ся благодарїкъ на Бога че когато идж при него радостенъ съмъ и вѣрвахъ че Той умрѣ за мене и че мя е омылъ отъ всички-тъ ми грѣхове.” И старецъ-тъ като говораше така, лице-то му бѣ свѣтнжло отъ радостъ и очи-тъ му показувахъ веселїе-то и спокойствїе-то което имаше въ вѣрванїе-то.

Читателю, имашъ ли ты тѣзи радостъ? Имашъ ли ты това спокойствїе, тойзи миръ, който прѣвъсхожда разумъ? Грѣ-хове-тъ ти опростени ли сж чрѣзъ кръвж-тъ Исусова? Пѣма подъ небо-то друго което трѣба да ся спасемъ (Дѣянїя 4; 12). За това прибѣгни при Исуса Спасителя и сега бжди примиренъ съ Бога чрѣзъ него, защото Богъ е направилъ него, който грѣхъ не знаеше да стане той грѣхъ за насъ, за да станемъ нїж чрѣзъ него правед-ность-та Божїя: Вѣрвай го.

ЗАХАРЪ.

Захаръ-та въ днешнїж-тъ си вїлъ не бѣше познана въ старо врѣме. Въ Вет-хїж-тъ Заѣтъ срѣща ся рѣчь-та *сладка трѣсть*, и нѣкои отъ Еллинскы-тъ спи-сатели поменуважъ за единъ видъ медъ, който ся изваждажъ отъ единъ трѣстъ коятъ растѣла въ Индіж, по значеніе-то имѣ не ся простираше по пагатыкъ. Но въ Кы-тай добры-тъ качества на захарскж-тъ трѣсть, и отъ неїж изважданіе-то на саха-ръ-тъ види ся че бѣше познано и упо-трѣбляваше ся двѣ хмылды и повече годи-ны прѣди да ся въведе въ Европж. Кы-тайци-тъ държеха много тайнж тѣзи ра-ботж до половинж-тъ на осьмнадцатїж-тъ вѣкъ, когато прочутїж-тъ пѣтешест-венникъ Марко Поло їж направилъ познатж въ Европж.

Захарска-та трѣсть бжде прѣсадена по-слѣ въ Арабіж, въ Егїпетъ и Еѣіопїя, въ Сициліж, въ островъ Мадерж, и въ Канар-скы-тъ острова; а слѣдъ открытіе-то

на Америкъ въ Запады-тъ Инди и въ Америкъ.

Днесъ правятъ голѣмы количества захарь отъ червено-то цвекло (чукундуръ) и отъ други растенія, на които сокъ-тъ обина сладко сжщество. Въ Америкъ придобыватъ захарь отъ едно дръво подобно на нашій-тъ кленъ на кой-то прорѣзватъ коръ-тъ и събиратъ сокъ-тъ дѣто истича. Правятъ още захарь и отъ мѣко-то, за повородены-тъ и за лѣкарскъ потребъ.

Общо ся вѣрва че употрѣбленіе-то на захарь-тъ поврѣжда забы-тъ, но тазъ идея, споредъ казаніе-то на нѣкои добри лѣкарри, е погрѣшительна: злоупотрѣбленіе-то ѝ поврѣжда желудокъ-тъ както и всяко друго злоупотрѣбленіе, и ~~че~~ малкы-тъ дѣца не трѣба да ся дава много. Съ умеренно количество не само е полезно на здравіе-то, но и много хранително ястие.

ПОМАГАЙТЕ СИ ЕДИНЪ НА ДРУГЪ.

Единъ пѣтникъ като заминувалъ Алпійскъ-тъ планинъ, хваналъ ся на връхъ планинъ-тъ отъ една фѣртуна отъ онѣзъ които ставатъ често на онѣзъ висока планинъ. Студъ-та станала люта, въздухъ-тъ ся счестилъ отъ свѣтъ-тъ, а пронизателный-тъ вѣтръ стигалъ до кости-тъ му. Въ това пѣтникъ-тъ ся трудилъ да придава на напрѣдъ; но стави-тъ му най сетѣ ся схванѣли отъ студъ, и той началъ да ся обладава отъ сънъ: нозѣ-тъ му не можали вече да мръдять, и той легилъ на свѣтъ-тъ като го нападналъ този смъртоносенъ сънъ, който былъ слѣдствіе-то на чрѣзвѣрнъ-тъ студъ, и отъ който никогда не ся събужда на този свѣтъ; но по благополучіе свое видѣлъ въ онѣзъ минути другога спромаха пѣтника легналъ нѣколко раскрача далечъ отъ него. Бѣдний-тъ ози виждалъ ся че былъ на по зло състояніе отъ негово-то, защото едва мръдалъ: всички-тъ му стави были замръзнили, и той ся виждалъ готовъ да умре.

Видѣ-тъ на ози бѣдний-тъ человекъ повдигналъ състраданіе-то му и събудилъ го отъ истѣрничный-тъ му сънъ кой-то го былъ прѣзлѣлъ, и съ много трудъ и мъкъ, понеже не можалъ вече да върви, едва успѣлъ да ся приближи до него. Хваналъ го тогазы за рацѣ-тъ и мччилъ

ся да ги стопли; трилъ чело-то му, краката-та и тѣло-то му, и насырчалъ го съ утѣшительны душы. Слѣдъ малко человекъ-тъ, който бералъ душъ, началъ да ся съзема—сила-та му дошла, и успѣлъ себе ся възможенъ да пѣтува.

Съ това добро дѣто сторилъ на прѣмрѣмый-тъ чужденецъ станѣло и на него спасеніе, защото той самъ придобылъ тѣлесны-тъ си силы чрѣзъ старанія-та, които направилъ за да съживи страный-тъ. А трудъ-тъ дѣто направилъ връхъ разстриваніе-то на чужденецъ-тъ, раскопалъ и неговъ-тъ кръвъ. Така съблѣтъ побѣгнулъ отъ него, стави-тъ му мръдали и двама-та пѣтници ~~те~~ ~~орги~~ ~~жи~~ по пѣтъ-тъ си и ся радвали единъ на другъ ~~че ся избавили отъ смъртъ-тъ~~ ~~който имъ ся виждаше като не избѣжна.~~ Слѣдъ малко прѣминвала фѣртуна-та и тѣ заминули планинъ-тъ и стигнали живи и здрави у тѣхъ си.

И ты сега, читателю, ако усѣщаешь сердце-то си студено къмъ Бога и душъ-тъ си почти готова да погыне, постарайся да направилъ нѣщо което да помогне на другъ душъ да ся спасе, и да зарадва друго сердце, и така ще намѣришь най добро срѣдство да оправилъ и да спасешъ душъ-тъ си.

ЗАЩО НЕ СМЫ БЛАГОПОЛУЧНИ?

Двама млади ся расхождали единъ вечеръ по поле-то на Марса въ Парисъ.

— Какво ти ся струва за всемирно-то изложение? рекъ единый-тъ на име Викторъ.

— Чудно е, отговорилъ Иванъ, другарь-тъ му, но най сетѣ ми патегиъ, както всички-тъ забавки. Туй е истина. Нѣма нищо на свѣтъ-тъ което да ны прави да желаемъ животъ-тъ. Да мя простишь, пріятелю мой, рекъ Викторъ, свѣтъ-тъ има най малко двѣ нѣща които ны държатъ въ животъ-тъ. Истина! а кои сж тѣ, рекъ Иванъ? Да е нѣкой благополученъ, и да прави други-тъ благополучны, отговорилъ Викторъ. Но това е невозможно казалъ Иванъ. — В. Ты самъ не рече ли прѣди малко, че всяка забавка става досадительна най послѣ? — Ив. рѣкохъ, но помежду забавкъ и благополучіе има голѣма разлика. — В. Всички-тъ человекъ си иматъ забавки, но мащина знайтъ срѣдство-то да ставатъ благополучны.

Ив. Знаеш ли го ты?—В. Знајќ го много добрѣ.—Ив. Благополучен ли си?—В. Благополучен съм.—Ив. Може ли да науча тайни-та ти?—В. Можеш; слушай, (извадил Викторъ изъ джеобъ-тъ вѣ едик малкѣ книжкѣ и прочелъ притчѣ-тъ на блудниѣ-тъ сынѣ, (Лук. 15; 11—23). Това ли е Евангелие-то? попыта Иванъ.

В. Това е, то е законъ-тъ който проводи Богъ на челоѣци-тъ, и заповѣдава всички да го прочитатъ. Ив. По можеш ли да го разбереш?—В. Може. Богъ си ги да да проводи Святаго Духа за да обясни онѣзи които искатъ да научатъ научиовѣ му (Иоан. 16; 13. Лу. 11; 13). воликъ-тно и ми чѣи сѣ тѣзѣ думи които

Ив. Како?—В. На Исуса Спасителя на ми прочете стива-та който ны е да ги грѣши-тъ.—Ив. А какъ да станемъ благорѣи?—В. Учи ны какъ да станемъ благополучни.—Ив. Истѣкувай ми ѣк по ясно.

В. Толкозъ чадолюбивѣ-тъ онзи баща е Богъ, небесниѣ нашѣ Баща, който ны толкозъ обыча, макаръ че сме грѣшни.

Ив. А заблудившиѣ-тъ сынѣ кого въобрава? В. Не вижда ли ти се че той е подобенъ намъ.—Ив. А какъ е възможно то?—В. Не казва ли ни единѣ сърдеченъ гласъ, че сме заблудили далечъ отъ Бога, и поврѣждамы животъ-тъ си въ грѣхѣ, и си намѣрвамы въ смъртна бѣда?—Ив. Съгласиѣ съмъ въ това.—В. Добрѣ, приетелю мой: исторѣя-та ны учи за това че нѣма да бѣдемъ благополучни никога, ако си не върнемъ при небесниѣ-тъ нашѣ бащѣ, и земемъ прощение за грѣхове-тъ си; и че той ся благодарн много и прощава и благослава оногози който познае заблужденѣ-то си, и възраца ся при Него съзъ смиренѣ да призове милость-тъ Му.—Ив. Но какъ да дойде нѣкой при него, като Богъ е толкози свѣтъ, а азъ грѣшенъ.—В. Истинѣ Богъ е толкози свѣтъ, што не може да търпи грѣхъ-тъ, но пакъ има едно срдѣство съ което може да приближимъ при него: "Толкозъ възлюби Богъ свѣтъ-тъ што сына си единородниѣ-тъ даде, за да не погыне никой който вѣрва въ него, но да има животъ вѣченъ." (1 Тим. 2; 5). И самъ Исусъ Христосъ говори: "Азъ съмъ пѣтъ-тъ и истина-та и животъ-тъ: никой не отива при Отца тѣкмо чрѣзъ мене." (Иоан. 14; 14).

Ив. Слѣдвай, моликъ ти ся, защото и азъ искамъ да станѣ благополученъ.
В. Внимавай добрѣ, приетелю мой, въ какъ-

вото ти рекѣ. Правда-та Божѣа изыскува наказаниѣ на грѣшны-тъ, а любовь-та му приготви ны пѣтъ на спасенѣ. Достойни бѣхмы нѣи да теглимъ, защото прѣстѣпнихмы свѣтъ-тъ законъ Божѣи; но любовь-та Исусъ Христова къмъ насъ е толкозъ голѣма, што рѣши да слѣзе отъ небе-то, да земе образъ челоѣческиѣ и да тегли за насъ. "Който самъ понесе на тѣло-то си грѣхове-тъ ни на дърво-то." (1 Пет. 2; 24). "Той бы паравенъ за наши-тъ прѣстѣпления, станѣ бѣденъ за наши-тъ нужды, наказание-то, което донесе нашиѣ-тъ мъръ, бѣ върху му, и чрѣзъ раны-тъ му нѣи сища ся исцѣлѣхмы," казва Исаѣа. (Гл. 53; 5). Ив. Какъ рече ты, той понесе грѣхове-тъ ни ли?

В. Истинѣ, Исусъ, Сынъ Божѣи, и равенъ Отцу: Той стздаде свѣтъ-тъ, е-то какъ може да дѣла и грѣхове-тъ на свѣтъ-тъ. Господъ турн отпоръ му грѣхове-тъ на всица ни — както бѣ прорекѣ Исаѣа: така, като дойде нѣкой грѣшникъ да иска прощение, Богъ му прощава и го милува, защото Исусъ понесе наказание-то което трѣбаше да понесе онзи грѣшникъ. Ив. Сега начнахъ да разбирамъ.

В. Не съмъ свѣршилъ още. Исусъ ся покори лично на Божѣи-тъ законъ заради насъ, што отъ минутѣ-тъ въ който ся исповѣдвамы нему като на Спасителъ нашъ, Богъ ны има като свѣршено праведни заради Исуса, и така ся избавямы отъ всяко наказание. (Рим. 3; 19—28; 8; 1. Филип. 3; 9). Видиш ли че пѣтъ-тъ е отворенъ? Ив. Какво остава сега да направѣмъ? В. Ако щещъ да ся спасемъ, обрѣни ся къмъ небеснаго твоего Отца и той ще ти приеме. Ив. Трѣбва ли да ся исповѣдамъ на Исуса и да поврѣвамъ въ него? В. Трѣбва да ся исповѣда душа-та ти на Исуса като на истинаго своего Спасителя. Така само можемъ да ся обрѣнемъ къмъ Бога. Ив. А кога? В. Сега, и тутакси безъ забавѣ. "Ето сега врѣме благоприятно, ето сега денъ на спасенѣ." (2 Кор. 6; 2). Ив. Но не трѣбва ли да ся приготвиѣ понапрѣдъ? В. Шо разумѣвашъ съ това? да идешъ въ черквѣ; да ся помолишъ; да търпишъ; да правишъ добри работы; да постишъ? Всички тѣзи сѣ празны, ако не поврѣвашъ първо въ Христа Исуса; защото нищо не е благоугодно Богу додѣ не

повѣрвами първо въ Сына му. (Иоан. 3; 23). — Ив. Но Господь ще мя приеме ли както съмь?

В. Помнишь ли притчѣ-тъ коѣто ти прочетохъ? Злощастный-тъ заблудилъ възврати ся както ся напѣрваше, но пакъ баща му го прие съ голѣмъ радостъ. Не търси никакъвъ посредственикъ, ни на небе-то, ни на земѣ-гѣ, защото така щѣше да обезчестявашъ Спасителя като ся сумнявашъ заради любовь-тѣ му. Слушай го кога ты выка: “Елате при мене всички затрудени и натоварени и азъ ще вы успокоѣмъ.” (Мат. 11; 28). Съ тѣзи сладки думы Исусъ отвара намъ обятія-та си и ны привыкѣва да идемъ направо къмъ него съ тежкий-тъ товаръ на наши-тѣ грѣхове. Сега иди при него и повѣрвай въ думы-тѣ му. “Който иде при мене, нѣма да го испѣдѣмъ? (Иоан. 6; 37). Вѣрвай че заради любовь-тѣ къмъ Сына си, небесный-тъ нашъ Отецъ ще ты приеме като собствено свое чедо, и ще прости всякой твой грѣхъ, и изгладѣ всякъ твой грѣшкѣ. — Колко е това нѣщо просто! Колко е красно! — Ей, то е Свяго-то Евангеліе Христово! съвършено и бързо спасеніе за какъвъ годѣ грѣшникъ който вѣрва въ Христа! Прочети само Евангеліе-то и ще видишь колко е то истинно. — Ив. Но ако не вѣрвамъ?

В. Ако прѣвѣрѣшишь спасеніе-то, грѣхъ-тъ остава върху тебе и не щешъ може да избѣгнешъ отъ вѣчно-то наказание на вѣчнѣ макъ дѣто червей-тѣ имъ не умира, и огонь-тѣ не угаснува. (Мар. 9; 44). Който вѣрва въ Сына има животъ вѣченъ; а който не вѣрва въ Сына нѣма да види животъ, но гнѣвъ Божій прѣбывае на него. (Иоан. 3; 36).

Ив. Сега нѣма нищо друго да правѣмъ за да ся спасѣ само да повѣрвамъ въ Исуса Христа.

В. Не трѣбва нищо друго; това е доволно, защото Исусъ ны спасе вече чрѣзъ смърть-тѣ си. Нищо отъ онова дѣто можемъ да направимъ ний не може да ны спасе.

Ив. Но не трѣбва ли да правимъ добры дѣла?

В. Истинный Христианинъ, който знае че Исусъ го обыча, и че умрѣ за него, ще начле да обыча Христа; а оны който обыча нѣкого стареа ся и да му угоди. Ще възненавидѣ грѣхъ-тѣ заради ужасны-тѣ мъченія конто нашій-тѣ грѣхъ

причини на Христа, ще ся съедини съ други Христианы за да му ся поклонятъ, и ще поиска съезъ все срдце помощь-тѣ Божій за да стане святъ и да прави добро. Но всичко това нѣма да прави за да ся спасе чрѣзъ това; защото спасеніе-то быде само чрѣзъ Исуса, но като ся спасе, ще ся моли и труди да живѣе за славу на Оногози, който го искупи чрѣзъ скъпоцѣннѣ-тѣ си кръвъ. (1 Пет. 1; 18, 19).

Ив. Но имамъ срдце толкозъ грѣшно, толкозъ исполнено съ лошы похоти, щото стигамъ въ отчаяніе!

И азъ имахъ такова срдце, отговорилъ Викторъ; но когато повѣрвахъ въ Господа, той ми даде новы мысли, и новы желанія. Исусъ Христосъ който умрѣ за насъ, сега живѣе вѣчно и помага на всицца конто вѣрватъ въ него, и тѣ начуватъ да живѣятъ вѣченъ животъ.

Ив. Отгѣрва ли ся ты отъ лошы-тѣ си желанія?

В. Не съмь ся отгѣрвалъ съвсѣмъ, Сатана ми закача още често и много; но Христосъ ми дава сила да му ся противѣмъ. Моѣмъ всякой день Господа да ми помогне, и той е всякогы при мене като пріятель и отъ братъ по прилѣпенъ. Негово-то присѣтствіе мя пѣлни съ миръ и радостъ и съмь много по благополученъ сега като слугувамъ нему, отъ колкото бѣхъ когато живѣяхъ въ грѣхъ. Или богатъ или сиромашъ или болѣнъ или здравъ, всякогы съмь благополученъ, и ся стараѣмъ да зематъ и други участие въ благополучіе-то ми, и да дойдѣтъ при Христа на небе-то, дѣто нѣма ни грѣхъ ни смърть, и дѣто Богъ самъ ся ще обѣрне всякъ съзѣкъ отъ очи-тѣ ни. (Отк. 21; 4).

Ив. Охъ, дано быхъ ималъ и азъ това благополучіе!

В. Та защо да го нѣмашъ? Исусъ ты выка: “Повѣрвай въ Господа Исуса и ще ся спасешъ ты и доиѣ-тѣ ти.” (Дѣян. 17; 31).

Слѣдъ тѣзи разговоры двама-та млади ся разлѣчили, и въ истый-тъ день Иванъ си купилъ едно Евангеліе, и непрѣстанно го прочиталъ всякой день, защото то му казваше за Исуса, когото обычаше той съезъ всецѣмъ-тѣ си душѣ и срдце, казваше му още и за вѣчно-то благополучіе което ожидаваше съ голѣмо желаніе.

ОБЫЧАИ-ТЪ НА ДРЕВНЫ-ТЪ ЕЛЛИНЫ.

Надгробны слова провъзгашаваха Еллини-тъ за честь на онѣзи умрѣлы които бѣхъ направили важны службы на отечество-то си: погребателни подвиги (борбы) още си поставеха за честь на тѣхъ. Слѣдъ погребеніе-то събранн-тъ си вращаха въ домъ-тъ на умрѣлый-тъ, и на сѣдваха на тръпезъ нарочно приготвенъ за тѣхъ да ядятъ за опрощеніе за умрѣлый-тъ, и казваше ся *струваніе*, и *помелъ*.

Трохи-тъ дѣто падаха отъ тръпезъ-тъ, не бѣше простено да ги изяде нѣкой; но ги събираха добръ и ги запосаха въ гробъ-тъ за хранѣ на умрѣлы-тъ. Въ най стары-тъ врѣмена въ тѣзи пиршества владѣеше крайно млчание: послѣ ся допусти разговоръ говорящъ за добродѣтели-тъ на умрѣлый-тъ. Отъ дѣто и пословица-та: *Нима да бждеш похваленъ што въ струваніе-то*, значеше най лошъ характеръ.

Понѣкога палѣха свѣщи въ подземны пещеры за честь на умрѣлы-тъ. Обыкновенно накутваха гробове-тъ съ трѣвы и цвѣтія между които имаше първенство магданосъ-тъ (жерудія). Отъ дѣто имаха и пословицъ, *трѣва му магданосъ*, за да покажатъ за нѣкого чловѣка че е тежко болель и бере души.

Трендафилъ-тъ ся припознаване като най благоугодель на умрѣлы-тъ: имаха обычай да поръсватъ имочы-тъ на гробъ-тъ и съ миро. Жертвы приносаха и прѣлвы правѣха въ ровове ископаны въ земѣ-тъ: жертвы-тъ бываха отъ черны и яловы млади кравы и отъ черны овцы, отъ чело-то на които отрѣзваха по дългъ-тъ възлъ, койкто най наврѣдъ приносаха, и выкаше ся *Начаткъ* и *Приносъ*. Възліанія-та (прѣлвы-тъ) бѣхъ отъ кръвъ, вода, вино и млѣко, и особно отъ медъ, койкто ся смяташе като *знакъ на смръть*. Вода-та която употрѣбываха въ тѣзи възліанія выкаше ся *земно къпаніе* или просто *къпаніе*; на други мѣста ся выкаше *измываніе*.

На гробъ-тъ на дѣца-та вода-та ся изливаше отъ нѣкое дѣте, а на гробъ-тъ на дѣвцихъ отъ нѣкоихъ дѣвцихъ, а на гробъ-тъ на женетъ женѣ отъ другъ жененъ называема *поливателка*. Жертвы-тъ които ся приносаха за честь на души-тъ ставаха въ деветый-тъ и тринадесетый-

тъ день слѣдъ смръть-тъ; а на много страны ся повтаряха прѣзъ Ноември.

Таквызы бѣхъ почести-тъ кои-то ся струваха отъ Еллины-тъ за умрѣлы-тъ, които ся выкаха *закононости, правды, прѣподобія*; защото хора-та ся учаха чрѣзъ тѣхъ че живи-тъ бѣхъ длѣжни съсъ священны обязательства да исполнятъ длѣжности-тъ си къмъ умрѣлы-тъ.

ЗА ДѢЦА-ТА.

ОТВОРЕНА-ТА ПОРТА.

Една злощастна довица имаше четыри дѣца, отъ които по голѣмо-то ся выкаше Робертъ и то бѣше само на осемъ години. Единъ вечеръ, като не бѣхъ яли нищо всичкый-тъ день, готваха ся да си легнатъ безъ да вечерятъ; но майка имъ която бѣше благочестива и знаеше че Богъ може да имъ помогне, възвыси сердце-то си къмъ него и призва на помощь негово-то благоутробіе. А когато свърши молбѣ-тъ си, Робертъ ѣ рече: "Мамо, не казва ли Писаніе-то че Богъ прашае нѣкога гарванъ при одного чловѣка и му посаха хлѣбъ?" Така, чедо мое, това ся случи прѣди много врѣме. Но и сега, рече Робертъ, не може ли Богъ да ни проводи хлѣбъ чрѣзъ него-то срѣдство? Да отворимъ врата-та, и може да дойде нѣкой гарванъ да ни донесе хлѣбъ. Като рече туй отиде та отвори врата-та. Заминователи-тъ тогаше можахъ да гледатъ въ стайк-тъ въ койкто горѣше сиромашка свѣщъ. Слѣдъ малко случи ся да замине отъ тамъ градскый-тъ народоначалникъ и като видѣ врата-та отворены, и майкѣ-тъ обыколенъ отъ насмѣяны-тъ си дѣца, потегли му сердце да възне.

Добра моя Госпоже, рече той, защо имашъ врата-та си отворены на таквозъ врѣме? Внезапно-то явяваніе на благородный-тъ народоначалникъ въ сиромашкѣ-тъ колбѣ на довицѣ-тъ смути ѣ; за туй и станъ бърже, и като го поздравил, отговори:

Господарю, понеже слѣдъ малко щѣхъ мы да си легнемъ безъ да вечерямы, малкый-тъ ми Робертъ помисли, че ако отвори врата-та, може бы че Богъ щѣше да проводи и намъ нѣкого гарвана съ хранѣ.

Народоначалникъ-тъ ся засмѣ на тѣзъ думы и рече, че Робертъ никакъ не ся е

измашиль, защото наистиня дойде единъ гарванъ да имъ каже дѣ ся намѣрва хлѣбъ. Тутакси заведе дѣте-то въ домъ-тъ си, и слѣдъ малко го проводи на майка му съсъ зембилъ пѣленъ съ ястія, които щомъ видѣхъ други-тъ дѣца начиняхъ да скачатъ и да плескатъ съ рацѣ отъ радостъ. Но въ радостъ-тъ си не забрави хъ да благодарятъ на Бога, койго послуша молбъ-тъ имъ. А Робертъ, като свърши вечеря-тъ, отиде при отворенитѣ врата и като възвыси очи къмъ Бога рече: Благодаримъ ти Боже, защото послуша молбъ-тъ ни и проводи ни гарванитѣ съ храня.

Родители-тъ трѣбва да учатъ малки-тъ си дѣца отъ младостъ да се молятъ Богу, и Той нѣма да ги забрави въ старостъ-тъ имъ.

КАПИТАЛЪ ЛИ ИСКАШЪ ?

Ахъ, какъ да имахъ капиталъ ! Така чухъ вчера че выкаше едно доста голѣмо момче. Искахъ да му кажи мое-то за това мѣниѣ, но нека го чете и то.

— Капиталъ ли искашъ ? И ако бы ималъ, какво щѣше да го правишъ ?

Капиталъ искашъ а ? Ами рѣцѣ нѣмашъ ли, позѣ нѣмашъ ли, тѣло, мѣшцы, кости и мозъкъ нѣмашъ ли, и тѣ капиталъ не сж ли ? Но тѣ не сж пары, ще кажешъ, а азъ ти казвамъ че тѣ сж повече отъ пары ; ако да бы ги употрѣблявалъ както трѣбва, тѣ щѣхъ и пары да ти донескътъ, още и никой не може да ти ги земе. Незнаешъ ли какъ да употрѣблявашъ ты този капиталъ ? Ако незнаешъ, врѣме е вече да ся научишъ. Земи първо-то рало, или брадвѣ, или телекъ, което ти ся падне и започни да работишъ, и капиталъ-тъ ти скоро ще ти даде приходъ.

Ты искашъ да имашъ пары, да си купишъ дюгень или да си отворишъ мазж, да имашъ слуги и писари да работятъ за тебе, а ты да ся показвашъ благороденъ и господарь, безъ да пинашъ работя. Това е срамота за тебе ;— работи съ капиталъ-тъ който имашъ сега, и който ще ти принесе доволно приходъ, и това ще ти направи да осѣтишъ че и ты си человекъ.

Ако неможешъ да спечелишъ съ този капиталъ който имашъ, ты не бы можилъ да направишъ нищо нито милионы грошове

ако бы ималъ. Ако незнаешъ да употрѣблявашъ кости, мѣшцы и мозъкъ, ты не ще знаешъ ни злато да употрѣбишъ. Ако оставяшъ този капиталъ който имашъ празенъ да раждасва, сжщо-то бы сторилъ ако бы ималъ и пары; щѣше да знаешъ само да разкошествувашъ.

И тѣй не дѣй стоя като лѣниво по-растихъло дѣте и да чакашъ да дойде нѣкой да ти нахрани ; но работи, улови първѣ-тъ работя който намѣрвашъ и извърши ѣ добрѣ. Тѣй ! Каквото и да заловишъ върши го добрѣ; всякога прави това което можешъ. Ако економисвашъ капиталъ-тъ който ти е Господь далъ, ще земешъ скоро и другъ новече. Но ако неможешъ, или нещешъ да употрѣбишъ този капиталъ който имашъ, ты не си до-стоинъ за другъ ; не ще и да имашъ. — Чувашъ ли, момче ?

Свято-то писаніе ся сравнява съ единъ раззелененъ и разцавтѣлъ ливадъ.

Както разцавтѣла ливада показва въ себе си разны и цѣстры цвѣтове, така божественно-то Писаніе показва намъ добродѣтели-тъ на праведны-тъ; не да придобиемъ както отъ цвѣтове-тъ, за малко врѣме благовоиѣ-то, но да прие-мемъ отъ добродѣтели-тъ имъ всегдаш-нѣ ползъ.

Едно глухо и нѣмо дѣте което ся учило въ Паришко-то училище за глухонѣмы-тъ явило поиятіе-то което имало за вѣч-ность-тъ Божіѣ така:

“Той е продълженіе — безъ начало и безъ край.

“Сществованіе — безъ прѣдѣлы и безъ мѣркъ.

“Младостъ — безъ младенчество и безъ старостъ.

“Животъ — безъ рожденіе и безъ смърть.”

Колко високо ся възвыси онуй глухо-нѣмо дѣте ! !

ЗНАЯНИЕ И НЕЗНАЯНИЕ. — Книжев-ный-тъ живѣе вѣчно и слѣдъ смърть-тъ си; но безкнижный-тъ и додѣ е още живъ на тозъ свѣтъ е умрѣлъ; счита ся съсъ жи-вы-тъ по го нѣма.

Славолюбіе-то и сребролюбіе-то и сластолюбіе-то сж прочути прѣлѣстни-ци, които настрѣвляватъ и отвличатъ чело-вѣци-тъ въ злощастіе и смърть.

ХУБАВЫЙ СІОНЪ.

1 Ху-бавъ Сі-онъ! градъ о - граждень, Съ Бо-жі-іж сла-ва у - кра - шень;

Ху - ба - вы вси-тѣ му стѣ - ны, Пор-ты-тѣ бѣ - ли би-со - ри:

Тѣхъ ще от-во - ри самъ за насъ На-шій-тѣ си-лень, сла-вень Спасъ.

1 Хубавъ Сіонъ! градъ ограждень,
Съ Божіи́ж слава украшень;
Хубавы вси-тѣ му стѣны,
Порты-тѣ бѣли бисери:
Тѣхъ ще отвори самъ за насъ
Нашій-тѣ силенъ, славенъ Спасъ.

2 Хубавъ е въ него Божій храмъ;
Нѣма отъ слѣще нужда тамъ;
Хубави, съ бѣлы облека,
Ангели пѣють тамъ всегда.
Могъ ли азъ, слабъ ученикъ,
Съ радость да влѣзъ въ тѣхний ликъ?

3 Хубавы, на главы-тѣ си,
Носятъ спасени-тѣ вѣнцы;
Хубавы финицы държатъ;

Колко тържественно вѣрватъ!
Гледай, о брате, гледай тамъ
Славъ-тѣ на небесный храмъ.

4 Хубавы пѣсни радостно
Пѣють съ китари отъ злато;
Хубава тая музика,
Насытъ нѣма никога.
О, кога тамъ да стигна азъ,
Спасу да пѣкъ съ весель гласъ?

5 Хубавъ прѣстола-тѣ на нашій Царь
Пастырь и Спасъ и Господарь;
Хубавъ на нашій подвигъ край,
Мирно жилище, Божій рай!
Нека побързамъ, дѣт' е Онъ,
Тамъ да съмъ, въ хубавый Сіонъ.

МАЛКИ НѢЩА.

Една сламка показва на кѣдѣ вѣе вѣтрѣ-тѣ. Малки дупки потъватъ голѣмы корабы.

Едно зърно пѣсѣкъ е малко нѣщо но ако влѣзе въ око-то ти, или вжурѣ въ часовникѣ-тѣ ти, ще познаешъ каква голѣмж поврѣдк може да прави.

Коралъ-тѣ, или мерджанъ-тѣ, показва сла-вѣ-тѣ на малки нѣща. Голѣмы острове има конто съ работа-та само на едик дребна

червейкѣ въ море-то. Единъ списатель каз-ва че за тѣзи корални инсекти колкото има въ море-то, ако ся искаше гробъ въ който да ся зароватъ, то трѣбваше гробъ-тѣ да е по голѣмъ отъ колкото бы былъ гробъ-тѣ въ който да ся зароватъ венчкы-тѣ слонове (филове) конто има по свѣтъ-тѣ.

Притежатель на вѣстника и на печатницѣ-тѣ
А. Минасіавъ, у Джамма-ханъ.